

VALENTIN
MUNTEANU

Biciclistul

piesă în două părți

Personajele:

ASPASIA, adică TOVARĂȘA MIHUT
AMALIA, fiica ei
ANAMARIA, fiica Amaliei
SOLOMIA, fată în casă
LUCREȚIA, soția unui biciclist
ZIARISTA, o studentă în practică
MARCEL (pictorul MARCEL POP)

PARTEA I

O sufragerie primitoare, cu tot ce-i trebuie ca să fie așa : fotolii adinci, storuri care ne apără de căldura de afară. Cîteva uși (spre antreu, bucătărie, dormitoare) dau senzația de casă mare, trainică. La fel, cîteva tablouri și mobile de preț.

Scena 1

Aspasia și Solomia

ASPASIA : La vîrsta ta, Solomio, ai putea să știi mai multe. Sau, mai bine, ai putea uita mai puține. Nu alaltăieri ți-am spus că praful de-aici nu se șterge cu cirpa aia ? E prea aspră pentru mobila din sufragerie. Aia-i pentru hol. Ți-am spus sau nu ți-am spus ?

SOLOMIA : Mi-ați spus. Mă duc după cealaltă.

ASPASIA : Nu te du nicăieri. Ai uitat-o alaltăieri sub vitrină... la-o de-acolo.

SOLOMIA : Toate le observați, tovarășa Aspasia.

ASPASIA : De la o anumită vîrstă, altă treabă nu mai ai. Să observi, să cicălești femeile de serviciu, să te cerți cu vecinii — dacă-i ai...

SOLOMIA : Eu n-am spus asta, tovarășa...

ASPASIA : Eu am spus... Domnișoara s-a trezit ?

SOLOMIA : Oho, de cum s-a crăpat de ziuă... Să fac și parchetul ?

ASPASIA : L-ai făcut ieri. Mai lasă hărnicia, că și așa știu că-i de ochii mei...

SOLOMIA : Mă jur, tovarășa...

ASPASIA : Lasă și jurământele. Domnișoara a mâncat. Nu s-a mâncat, sînt sigură, dar tu o să te juri c-a golit frigiderul. Cum s-a trezit, și-a și aprins o țigară. Puf-puf, că acum, că sîntem mare. altă treabă n-avem... Portretul tovarășului Mișuț nu-l ștergi, hai? Stă praful pe el, de două degete... El s-a luptat pentru noi, a murit pentru noi, și nu sîntem în stare să-l cinstim nici măcar cu atîta. Halal recunoștință !

SOLOMIA : L-am șters, tovarășa, dar îl mai șterg. Îmi place că, oriunde aș sta, parcă tot la mine s-ar uita. După ochi, trebuie să fi fost un om bun. E drept, uneori mă dojenește. Solomia, iar ai uitat ușa des-cuiată.

ASPASIA : Asta o spun eu.

SOLOMIA : Și dumnealui. Da' mai blind.

ASPASIA : Adică, eu sînt rea.

SOLOMIA : N-am spus asta, tovarășa.

ASPASIA : Ba sînt rea, că te-am strîns de pe drumuri, te-am îmbrăcat, te-am învățat să faci gospodărie — cît poți tu ține minte ce te-nvăță cineva — te mai și plătesc, și mulțumescul — iată-l !

SOLOMIA : Nu m-am plîns, tovarășa... Spuneam de tablou, că-mi place să-l șterg... Seamănă puțin și cu tata, Dumnezeu să-l odihnească și pe el... Tot cu mustață neagră, mîndră... Tata, însă, mă bătea. Cred că tovarășu' Mișuț nu s-a atîns niciodată de doamna...

ASPASIA : Nici n-avea cum. Cînd nu era închis, era fugit, și cînd nu era nici închis, nici fugit, zăcea în spital. Ehe, tu n-ai apucat vremurile alea. Și el, în primele rînduri... Se lucrează acum și la o statuie. Un sculptor de la București...

SOLOMIA : O statuie ?

ASPASIA : Ce te miri ? O merita de mult...

Știi cît cere pe ea, șnapanul de bucurăstean ? O sută douăzeci de mii !

SOLOMIA : O sută douăzeci ? !... Și, dați atîția bani ?

ASPASIA : Da' ce, noi îi dăm ? Statul dă. Dacă-i pe dat, merita și mai mult, dar de ce să i se dea ăluia, care nici măcar nu l-a cunoscut ? !

SOLOMIA : Și tabloul ăsta, tot statul l-a plătit, lui domnul pictor Marcel ?

ASPASIA : Nu, ăsta nu l-a plătit nimeni, ni l-a făcut din prietenie. Azi-mîine sîntem rude.

SOLOMIA : O iubește foarte mult pe domnișoara... Toată ziua sună telefonul...

ASPASIA : Dacă i-e logodnic... Mor de curiozitate, ce-o să se facă două săptămîni fără ea.

SOLOMIA : Dumnealui nu pleacă la mare ?

ASPASIA : E ocupat cu fresca de la Consiliu, dacă te duce mintea ce-i aia o frescă. Are de vopsit un perete cît toată strada.

SOLOMIA : Cît toată strada ? Și-l plătește pentru asta, nu ?

ASPASIA : Oho ! Și încă cum !

SOLOMIA : Cînd au zugrăvit toată casa, oamenii le-ai dat două mii cinci sute. Lui i-or da mai mult ?

ASPASIA : Toantă ești, feto ! Ce face el e artă, nu vîruială. Ia două sute de mii, ca nimica.

SOLOMIA : Două sute ? ! Așa ginere mai zice și eu ! Ehe, ce nuntă o să fie, tovarășă ! Cînd eram mică, tare îmi plăcea să mă duc la nunțile din sat. Mincam pe săturate, ascultam cîntece, vedeam jocuri... Oamenii, la noi, nu erau prea cuprinși, dar la nunți ziceai că mai bogați nu-s pe lume. O faceți cu popă ?

ASPASIA : Ce popă ? Trăim alte vremuri. Solomio... Tu, cu mintea ai rămas în satul ăla de nici nu-i știu numele...

SOLOMIA (*gînditoare*) : Așa e, tovarășa... Iiești îi zice...

ASPASIA : În astea două săptămîni, cît lipsim, ai putea să te repezi pînă la Iiești.

SOLOMIA : Ce să caut acolo, tovarășa ? Nu mai am pe nimeni. Cine-și mai amintește de Solomia din clasa a doua ? Credeți că mai semăn cu ea ?

ASPASIA (*oștînd*) : Ai fi avînd dreptate, Solomio... Lasă, nu te mai întrista... Termină de șters praful, și pe urmă du-te de spală mașina, că, dacă plecăm mîine, s-o avem curată. Numai, nu cînta cînd o speli, că-i chiar sub geamul tovarășei vice... Măcar în prima zi de concediu să n-o trezim cu noaptea-n cap... Femeia asta muncește cît doi bărbați... Dacă fată-sa ne-ar semăna...

SOLOMIA : Domnișoara seamănă și cu dumneavoastră și cu doamna.

ASPASIA : Ți-am spus : nu doamna, ci tovarășa vicepreședintă. Iar, de semănat, nu seamănă nici cît negru sub unghie. Toată e tată-său...

SOLOMIA : Pe tata domnișoarei nu l-am cunoscut.

ASPASIA : Mai bine. Un bețiv și-un muieratic fără pereche... Eu mă duc să mă rog... Pe la vreo zece, să pui de cafea... Și să nu ridici storurile, că intră muștele și zăpușeala. Of, să ne vedem odată la mare !

(*Sonerie.*)

Scena 2

Aspasia, Solomia, Lucreția

SOLOMIA : Sună, tovarășa...

ASPASIA : Aud și eu. Ce stai, deschide, o fi Marcel...

SOLOMIA : Deschid... (*Iese.*)

ASPASIA : În casa asta, nu poți să stai nici măcar o clipă, liniștită...

SOLOMIA (*intră, urmată de Lucreția*) : O caută pe tovarășa vicepreședintă.

ASPASIA : De ieri, tovarăşa vicepreşedintă e în concediu legal de odihnă.

LUCRETIA : Mă iertaţi că vă deranjez...

ASPASIA : Nu ne deranjaţi. V-am spus că e în concediu. Eu sînt mama dumneaei. Dar, nici cînd nu era în concediu, nu dădea audienţe acasă.

LUCRETIA : N-o deranjez în interes de serviciu. E o problemă personală.

ASPASIA : Personală sau altfel, tovarăşa vicepreşedintă e în concediu. Doarme, dacă vrei să ştii. Încearcă să-şi scoată somnul pierdut cu rezolvarea problemelor personale şi nepersonale ale cetăţenilor. O dată pe an, în prima zi de concediu, doarme pe rupte.

LUCRETIA : Mă iertaţi că insist...

ASPASIA : Insistă, că tot degeaba.

LUCRETIA : Numai să mă anunţaţi : Lucretia Pricop. Pricop. Numele ăsta nu vă spune nimic ?

ASPASIA : Nimic. Al meu, însă, cred că o să-ţi spună ceva. Sînt tovarăşa de viaţă a celui care a fost Mihai Mihaş... şi mama tovarăşei vicepreşedintă.

LUCRETIA : Am recunoscut portretul.

ASPASIA : Foarte bine. El a luptat toată viaţa, ca oamenii să aibă condiţii omeneşti de muncă şi de odihnă... După întii ale lunii viitoare, tovarăşă dragă, vicepreşedinta te va primi cu dragă inimă. Ea n-a închis niciodată, nimănui, uşa în nas... Solomio, condu-o pe tovarăşa...

Scena 3

Aspasia, Solomia, Lucretia, Amalia

AMALIA (*intră, îmbrăcată nu ca de casă*) : Bună dimineaţa...

ASPASIA : Te-ai trezit... În prima zi de concediu, şi te-ai şi trezit. Şi, după cum eşti îmbrăcată, aş zice chiar că te-ai trezit la ora obişnuită. Sau ai uitat că azi e prima zi...

AMALIA : N-am uitat.

LUCRETIA : Tovarăşi vicepreşedintă...

ASPASIA : Dumneai spune că se numeşte Cornelia şi mai nu ştiu cum şi că vrea să vorbească cu tine. Neapărat.

LUCRETIA : Lucretia, nu Cornelia. Da, neapărat.

ASPASIA : O cunoşti ?

AMALIA : Nu.

ASPASIA : Vezi ? Nici nu te cunoaşte.

LUCRETIA : Numai numele meu vă e cunoscut : Pricop.

AMALIA : Pricop ? Nu cunosc pe nimeni cu numele ăsta.

ASPASIA : Vezi ? Dacă n-ai fi aşa de îmbrăcată, aş zice că umbli după cerşit.

LUCRETIA : Mă numesc Pricop şi insist să stau de vorbă cu tovarăşa vicepreşedintă. Între patru ochi.

AMALIA : Nu am secretă faţă de nimeni, şi în special faţă de mama...

LUCRETIA : Eu am. E o problemă personală. Nu a mea, ci a dumneavoastră.

AMALIA : A mea ? Mă uimiţi... Fie. Mamă, lasă-ne o clipă singure...

ASPASIA (*dă să iasă, se opreşte*) : Amalio, tu bei o cafea ? Tocmai i-am spus Solomiei să facă una pentru mine.

AMALIA : Da, mamă... Lasă-ne singure...

ASPASIA : Două cafele, Solomio... (*Iese, urmată de faţă.*)

Scena 4

Amalia, Lucretia

LUCRETIA : Aveţi o mamă foarte simpatică...

AMALIA : Nu toată lumea e de părerea asta... Dar, vă rog să luaţi loc şi să-mi spuneţi cu ce vă pot fi de folos... Ah, prea m-am obişnuit cu formulele... Adică, problema personală... (*ironie*) a mea...

LUCRETIA : V-am spus că mă numesc Pricop.

AMALIA : Şi eu, că nu vă cunosc.

LUCRETIA : L-aţi cunoscut, în schimb, pe soţul meu.

AMALIA : Nu-mi amintesc.

LUCRETIA : Imposibil. N-au trecut nici zece ore de cînd l-aţi cunoscut.

AMALIA : Glumiţi, sau mă confundaţi...

LUCRETIA : Deloc... Biciclistul...

AMALIA (*tresărire, apoi pauză lungă*) : Da... Biciclistul... În ce stare e ? Tocmai voiam să telefonez la spital.

LUCRETIA : Destul de gravă.

AMALIA : Îmi pare foarte rău.

LUCRETIA : Vă cred, doamnă... S-ar putea să se cureţe, sau să rămînă infirm pe viaţă... În mod normal, spunea doctorul Oprea, o asemenea lovitură e moarte curată. Dar, v-o spun eu — şi nu ca să vă liniştească — e rezistent ca un bivoli... Poate, scapă... Am venit să vă mulţumesc că l-aţi transportat la spital... E un gest frumos. În asemenea cazuri — noapte, şoseaua pustie — oamenii devin laşi. Şi, cu atît mai mult, femeile. Dumneavoastră, însă, aţi dat dovadă de...

AMALIA : Era de datoria mea.

LUCRETIA : În multe alte cazuri asemănătoare, datoria rămîne o simplă vorbă-n vînt. Loveşti omul şi, în loc să opreşti, apeşi pe accelerator... Parcă aşa-i spune pedalei cu viteză...

AMALIA : Dar nu l-am lovit eu !

LUCRETIA : Mă rog...

AMALIA : E o neînţelegere. Soţul dumneavoastră n-a fost accidentat de maşina mea.

Poate că la spital nu vi s-a comunicat, sau erați prea emoționată ca să înțelegeți. Veneam, împreună cu fiica mea, din spre pădure și, deodată, în mijlocul șoselei...

LUCRETIA : Mi-a comunicat doctorul Oprea. În mijlocul șoselei era întins un biciclist...

AMALIA : Exact.

LUCRETIA : Ați frinat, ați trimis un camion, care venea din urmă, până în primul sat, după un milițian, între timp i-ați acordat soțului meu primul ajutor și apoi l-ați transportat la spital. Vedeți că am reținut ?

AMALIA : Mă bucur.

LUCRETIA : Și am venit să vă mulțumesc... Ați dat dovadă de foarte mult curaj... Soțul meu, dacă va mai trăi, vă va fi și el foarte recunoscător... Acum, totul depinde de medici... Și, noi suntem oameni modești...

AMALIA : Doctorul Oprea mi-a promis că va face tot ce e omenește posibil.

LUCRETIA : Parecă nu cunoașteți medicii ? Toți promit. Dar, până nu ungi osia... Iertați-mi limbajul, dar e în joc viața soțului meu... Noi, vă spuneam, suntem oameni modești... Nu vă ascund, de asemenea, că suntem în divorț... Dar nenorocirea unește oamenii. Sinteți femeie și veți înțelege acest lucru mai bine ca alții...

AMALIA : Grijă pentru soțul dumneavoastră vă onorează. Indiferent de relațiile dumneavoastră actuale. Însă, în ceea ce-l privește pe doctorul Oprea...

LUCRETIA : E la fel cu ceilalți... De asta am venit la dumneavoastră, doamnă. Viața lui Andrei atârună de secunde...

AMALIA : Dar, v-am asigurat !

LUCRETIA : Nu-i destul ! Sinteți femeie și mă veți înțelege !... Avem nevoie de niște bani. Trăind separați, n-am pus deoparte nimic...

AMALIA (se ridică) : Doamnă...

LUCRETIA : Vă rog să nu mă judecați greșit. Numai durerea m-a împins spre dumneavoastră. Cu bani se rezolvă orice. Până și viața unui om... Vă rog să luați loc și să-mi ascultați rugămintea... Dumneavoastră aveți posibilități... Pentru dumneavoastră, nici o sumă nu e prea mare... Deci, nu mă sfiesc s-o pronunț : cincizeci de mii...

AMALIA (fără să se ridice) : Vă rog să ieșiți afară.

LUCRETIA : Doamnă, gândiți-vă, e în joc viața unui om.

AMALIA : V-am rugat să ieșiți afară...

LUCRETIA : Dacă Andrei își revine, vă promit că-l voi determina să declare că nu dumneavoastră l-ați lovit. Că un tractor, sau așa ceva... Credeți că asta nu merită cincizeci de mii ? Decît să plătiți, o viață, pensie de invaliditate — după ce, bineînțeles, veți face și puțină pușcă-

rie — mai bine dați acum o sumă modestă. Prin ea vă păstrați neatinsă și funcția de vicepreședintă. (Pauză grea.) Am impresia că începeți să-mi dați dreptate. Ba chiar să mă socotiți prea modestă... Nu-i așa ?

AMALIA (sufocată) : Doamnă...

LUCRETIA : Pricop... Păreți tulburată...

AMALIA (stăpînită) : Doamnă, vreau să vă spun un singur lucru. Nu eu l-am accidentat pe soțul dumneavoastră... Atît.

LUCRETIA : Acum, chiar că mă credeți proastă... Povestea doctorului Oprea, cu biciclistul din mijlocul șoselei, e de adormit copiii. Dacă nu dumneavoastră sînteți autoarea accidentului, atunci, cu siguranță că fiica dumneavoastră, care, la șase dimineața, înaintea mea, era la căpătușul lui Andrei.

AMALIA : Fiica mea, la spital ?

LUCRETIA : Mustrări de conștiință, doamnă... Așa se cheamă.

AMALIA : Afară ! Mamă ! Solomie !

LUCRETIA : Doamnă, vă promit că voi reveni și că, dacă răspunsul va fi același...

AMALIA : Afară !

LUCRETIA : Același, adică acest strigăt, atunci mă voi lupta pînă în pinzele albe să dovedesc ce e de dovedit : vinovăția dumneavoastră... Cu bine, tovarășă vicepreședintă...

Scena 5

Amalia, Lucreția, Solomia, Aspasia ; apoi, fără Lucreția și Solomia

ASPASIA (urmată de Solomia) : Amalia ! Ce-i ! Ce s-a întîmplat ?

LUCRETIA : Nimic, doamnă...

AMALIA : Nimic...

LUCRETIA : Vă mulțumesc, tovarășă vicepreședintă, și, așa cum v-am promis, o să revin... Pe la ora 12, dacă vă convine... Dacă servitoarea dumneavoastră face cafele bune, vă asigur că nu voi refuza una mică, cu zahăr puțin... La revedere... (Iese.)

ASPASIA (cătred Solomia) : Treci și spală mașina...

AMALIA : Nu e nevoie...

ASPASIA : Ba da... (Solomia iese.) S-a făcut o căldură... Ce voia ?

AMALIA : Nimic. Aproape nimic...

ASPASIA : Habar n-aveam că, pentru tine, cincizeci de mii e nimic. Am auzit tot. Știu că nu e frumos să tragi cu urechea... Eu aș fi luat-o la palme...

SOLOMIA (întră, speriată) : Mașina nu-i în curte !

ASPASIA : Cum, nu e ? !

AMALIA : E la Miliție... De la spital, am dus-o în curtea Miliției. Să se vadă că nu e lovită...

ASPASIA (Solomieie) : Du-te la bucătărie...
 (Solomia iese.) Nimeni nu te acuză e-ai lovit mașina... Ci altceva...
 AMALIA : Ce pricepi dumneata !
 ASPASIA : Că, până la ora 12, va trebui să scoți cincizeci de mii, din pământ — din iarbă verde !
 AMALIA : Anamaria ! Dumneata știi că Anamaria a fost, dimineată, la spital ? Anamaria !
 SOLOMIA (intră) : A plecat tare de dimineată și, de-atunci, n-a mai venit. Nici ceaiul nu l-a băut. Până l-am făcut...
 AMALIA : Bine, bine... Adu-mi-l mie...
 SOLOMIA : Am făcut cafea. Ceaiul e rece.
 AMALIA : Adu-mi-l mie, rece, cum e... (Solomia iese.) La volan era Anamaria...
 ASPASIA : Puteam să jur.
 AMALIA : Era ațipisem, în spate. M-am trezit la o frînă bruscă. Anamaria a spus : „un om pe șosea“. A băgat marșarierul...
 ASPASIA : Ce-a făcut ?
 AMALIA : A dat înapoi.
 SOLOMIA (intră cu ceaiul) : Nu mai știu dacă am pus lămâie sau am uitat.
 ASPASIA : Se vede după culoare. Ai uitat. (Solomia iese.) Și, mai departe ?
 AMALIA : Restul l-ai auzit...
 ASPASIA : Deci, Anamaria l-a călcat pe nenorocitul ăla...
 AMALIA : Nu știu... Nu cred... Poate, era întins dinainte în mijlocul drumului. Beat, poate...
 ASPASIA : Sigur că era beat.
 AMALIA : Poate, fusese lovit de o mașină care trecuse înainte. Nu știu. Poate, s-a trîntit el, cu bunăștiință...
 ASPASIA : Cu așa nevastă, n-ar fi de mirare nici asta. Scorpia dracului !
 AMALIA : Nu știu... Nu știu... Anamaria susține că l-a observat în ultima clipă, l-a ocolit și a oprit...
 ASPASIA : Așa trebuie să fie...
 AMALIA : Nu știu... N-am închis un ochi, toată noaptea...
 ASPASIA : Se vede. Nici nu te-ai schimbat măcar... N-am vrut să spun în fața Solomieiei...
 AMALIA (formează un număr de telefon) : Cu tovarășul colonel Barbu, de la Circulație... Vicepreședinta Consiliului popular... Mulțumesc... (Închide telefonul.) Nu e... Peste zece minute.
 ASPASIA : Ziceai de-un milițian, dintr-o comună.
 AMALIA : A venit imediat, s-a sucit și s-a învîrtit pe șosea, ne-a dat înapoi carnete și... gata. Să trăiți ! Cit mai repede, la spital !
 ASPASIA : Dacă nu erai vicepreședintă...
 AMALIA : Asta mă roade : dacă nu eram vicepreședintă...
 ASPASIA : Mîine trebuie să plecăm la mare...
 AMALIA : Am și uitat.

ASPASIA : Eu, nu... Știi ce ? Hai s-o luăm pe via rea. Bun. Ați călcat un om...
 AMALIA : Încetează, mamă...
 ASPASIA : Ba, deloc. Ați călcat un om. Se pune întrebarea : cine pe cine a călcat. Tovarășa vicepreședintă a Consiliului popular a călcat pe un terchea-berchea, bețiv, care venea sau se ducea la ibovnică, cu nevasta — care nici ea nu face mai multe parale — fiind în divorț. Și, să nu uităm că vicepreședinta este fiica lui Mihai Mihuț !
 AMALIA : Încetează !
 ASPASIA : Cui crezi că dă dreptate legea ? Tie, normal.
 AMALIA : Te rog, mamă, nu mi-l mai pune mereu pe tata în față ! Toată facultatea n-am existat decît ca fiică a lui, eu parcă n-aș fi avut un nume. Toți m-au privit ca pe-un portret, nu ca pe-un om...
 ASPASIA : Foarte bine !
 AMALIA : Mi-a fost de-o mie de ori mai greu să dovedesc că sînt capabilă eu, și nu amintirea tatii...
 ASPASIA : Dar ai dovedit... Așa că n-ai nici o vină.
 AMALIA : Ce vină ?
 ASPASIA : Cu biciclistul ăla bețiv și alemeiat...
 AMALIA : Sînt curioasă ce-ar fi făcut tata în situația asta...
 ASPASIA : Tovarășul Mihuț ? Ti-o spun eu. Nu s-ar fi descurcat. Era un mototol... O dată s-a amețit, s-a luat la ceartă cu unul pe stradă și i-a dat o palmă. Două zile l-a căutat să-și ceară iertare. Cum să dea un om în alt om ? Parcă uitase de tot că-n el dădea Siguranța din toată țara... Hotărît, nu s-ar fi descurcat...
 AMALIA : Tata era un om minunat.
 ASPASIA : Așa zic toți care l-au cunoscut.
 AMALIA : Dumneata, nu. Cel puțin, pe-atunci.
 ASPASIA : Pe-atunci, n-aveam nivel. Întelegem ce vedeam. Și, eu vedeam că salariu nu-mi aducea, că nu-l primeau nicăieri la lucru, în închisori stătea cu anii... Cine s-a chinuit să te crească ? Eu. Cu acul și cu ața, zi și noapte. Ba-i mai trimiteam și pachete.
 AMALIA (amar) : Mie-mi spuneai : de-aș ști că ajungi ca tată-tău, te-aș omori cu mina mea.
 ASPASIA : Vorbe spuse la necaz... Dar, după aceea, cine le-a vorbit frumos ziariștilor despre el ? Tot eu, săracă... Nu-i așa, tovarășe Mihuț... ? (Telefonul.) O fi Anamaria...
 AMALIA (a ridicat receptorul) : Da, eu... (Bătrînei.) Nu e Anamaria... (Mai departe, în receptor.) Da, mulțumesc. Ești, ca întotdeauna, foarte atentă... Viitorul Anamariei ? În concediu nu mă gîndesc nici chiar la așa ceva... După concediu, poate... Voi cînd intrați în concediu ? L-ați și

făcut ? Vă pling. Pe căldurile astea... Noi, la mare. Toate trei... Da, o să-i transmit... Deși, în ultima vreme, ne-ai cam ocolit... Ei, ocupați până peste cap ! Cine nu e, azi, ocupat până peste cap ?... Bine, mulțumesc... Sărutări tuturor... Pa... *(Inchide.)* Adriana îți transmite salutări...

ASPASIA : Scîrba dracului... De ce te-a sunat ?

AMALIA : Ca să mă felicite... Pentru examenul de stat al Anamariei și pentru carnetul de șofer... La ora asta, tot tîrgul a aflat de accident.

ASPASIA : Ți-a spus ea ceva ?

AMALIA : Nici nu era nevoie... Sint oameni care nu te caută luni în șir, iar cînd ai un necaz, se și înființează. Vor să vadă cum reacționezi... Alții, obișnuiți casei, te uită, la fel de pe neașteptate... În anii ăștia, de șefie, am învățat un lucru mare : cunoașterea oamenilor. Adriana m-a mai sunat numai cînd Anton... *(Se oprește.)* Mamă, Anton a murit la fel...

ASPASIA : Vorbești prostii. Trenul e cu totul altceva... Și-apoi, neisprăvitul ăsta de biciclist n-a murit încă.

AMALIA : Nu știu ce-i cu mine...

ASPASIA : Lipsa de somn, asta e... la dormi puțin și să vezi cum lucrurile vor arăta altfel... A, voiam să-ți spun că eu am, puși deoparte, niște bani, pe un carnet C.E.C., din pensie...

AMALIA : Te rog, mamă...

ASPASIA : I-am pus de o parte pentru orice eventualitate. Și, la vîrsta asta, există numai o singură eventualitate : moartea. Ei da, moartea, că doar nu mă crezi nemuritoare... Mor ei oameni tineri, da'mite o babă...

AMALIA : Mamă ! *(Se repede la telefon, formează un număr.)* Spitalul ? Cu tovarășul doctor... Da, eu sint... Mi-ai recunoscut vocea ? Tulburată ? Nu... În legătură cu pacientul dumneavoastră, Pricop... E firesc să mă interesez, nu ?... Încă nu l-ai operat ? Da, mulțumesc... *(Inchide.)* Încă nu l-au operat... Dar, oricum, asta înseamnă că trăiește... *(Alt număr de telefon.)* Cu tovarășul colonel Barbu... Vicepreședinta Consiliului... Mi s-a spus să-i revin după zece minute... V-aș ruga să-i comunicați să mă sune. Acasă, desigur, sint în concediu... *(Inchide.)* În concediu... Succesul Anamariei... două săptămîni la mare... Parcă toate astea ar fi ale altcuiva... s-ar fi petrecut de mult...

ASPASIA : Ești obosită, fato...

AMALIA : Da, sint obosită. Un an de răspunderi, de alergătură.

ASPASIA : Gata, uită tot. Repetă mereu : sint în concediu...

AMALIA : Asta și fac. Dar nu mă pot convinge... Ce concediu e ăsta ? Și Anamaria de ce nu vine sau de ce nu sună ? Cine i-a dat voie să plece la spital ?

ASPASIA : Liniștește-te, fato... Anamaria a plecat cum pleacă de obicei, fără să spună nimănui nimic. Tu ai crescut-o așa, să

răspundă singură de tot ce face... Dacă ar fi fost după mine...

AMALIA : Știu, mi-ai mai spus-o !... Dar de ce nu dă nici un semn de viață ?

ASPASIA : S-o fi întîlnit cu Marcel. Poate, s-o fi dus la el, la frescă... Doar trebuia să-și ia rămas bun.

AMALIA *(speriată)* : De ce să-și ia rămas bun ?

ASPASIA : Păi, nu plecăm miine la mare ?

AMALIA : Uitasem !

ASPASIA : Nu spuneam eu ? Culecă-te puțin și... *(Telefon.)* Vorbeam de lup și Anamaria... Lasă, că ridic eu, să-i spun vreo două... *(La telefon.)* Alo... Da... Cu tovarășa vicepreședintă... E în concediu... La mare... Știi precis că n-a plecat ? *(Pauză.)* Atunci, v-o dau...

AMALIA *(la receptorul)* : La telefon... Bună ziua... Vă mulțumesc. Nu mă simt prea bine... *(Pauză lungă, lungă, în care Amalia doar ascultă.)* Da... da... Mulțumesc, la revedere.

ASPASIA : Cine era ?

AMALIA *(sfîrșită)* : Un lingău... Directorul unei școli... Trebuia să-l schimb de mult și n-am făcut-o, fiindcă... fiindcă vorbele lui microase mă înșelau și pe mine. E prima dată cînd mi s-a făcut o scîrbă vecină cu leșinul... „Eminenta dumneavoastră fiică... un element de excepție... ar merita o vacanță prin UNESCO. Adevăratele mame eroine nu sint cele cu mulți copii, ci acelea care cresc copii excepționali“... Ticălosul...

ASPASIA : N-a spus lucruri rele.

AMALIA : Dar, e odios ! Cu subalternii se poartă ca un tiran. E meschin, intrigant... Pe Adriana a dat-o, pur și simplu, afară. Iar cînd a auzit c-am fost colege, s-a dus acasă la ea și a rugat-o cu lacrimi în ochi să revină în mijlocul colectivului... Poate e singurul om din oraș care n-a aflat de accident... Dacă ar fi aflat, mi-ar fi vorbit cu totul altfel.

ASPASIA : Scîrba dracului !... *(Fără nici o trecere.)* Ascultă, Amalio, mai am cinci mii, în scrinul mic din dormitor.

AMALIA : Dar n-am nevoie de nici un ban !

ASPASIA : Nu te enerva. Ai, n-ai nevoie, eu pe ăștia-i am și ți-i ofer...

AMALIA : N-am nevoie !... Sintem nevinovate ! Înțelegi ? ! Nevinovate !

ASPASIA : Liniștește-te...

AMALIA : Sint liniștită ! Liniștită, auzi ? *(Sonerie.)* Liniștită ! Cine-o fi ? Să nu deschidă ! *(A intrat Solomia.)* Să nu deschizi !

ASPASIA : De ce să nu deschidă ? Solomio, vezi cine e...

(Solomia a ieșit.)

AMALIA : Să nu deschidă !

ASPASIA (se apropie de ea și o lovește scurt, aprig): Să deschidă! Și, liniștește-te! Te rog, Amalia.

AMALIA (ca deșteptată dintr-un vis): Da, mamă...

Scena 6

Amalia, Aspasia, Solomia, Marcel

SOLOMIA: E domnul Marcel... Poftiți...

MARCEL: Sărut mîinile...

ASPASIA: Solomio, fă o cafea pentru domnul Marcel!

MARCEL: Vă mulțumesc, sînteți foarte amabilă, dar am hăut adineiori, la „Crinul”.

AMALIA: Ce se bea la „Crinul”, dumneata numești cafea?

MARCEL: Adevărat, cafeaua de la „Crinul” e doar pretext de conversație. Nici nu ne dăm seama cum a trecut timpul, și-avem de plată patru-cinci ape chioare...

ASPASIA: Adu și coniacul, Solomio...

MARCEL: O cafea, da, dar pentru coniac e prea cald...

AMALIA: În filme, la tropice se beau numai băuturi tari.

MARCEL: Numai în filme. Și numai anumite băuturi tari.

ASPASIA: Ce, coniacul nostru nu e bun? Solomio, ce mai stai? Aud că străinii se dau în vînt după el.

(Solomia iese.)

MARCEL: Nici un coniac nu e bun în țara lui. *(Ride.)* Varianta la zicala cu profetul... Sînteți irezistibilă, doamnă Aspasia! Fie și-un coniac!

AMALIA: Cum merge lucrarea?

MARCEL: De vreme ce sînt aici, vedeți că nu prea merge. Aștept de la București niște material comandat de o lună. Dar, azi, oricum, aș fi coborît de pe schele. Trebuia să vă urez concediu plăcut și să-mi exprim regretul că nu vă pot ține companie la mare.

AMALIA: De ce n-o spui pe șleau, dragă domnule Marcel? E vorba doar de Anamaria... Așteapt-o, că trebuie să sosească...

MARCEL: Vă asigur că nu numai de ea.

AMALIA: Te-ai fi plictisit de moarte în compania a două femei bătrîne, cu tusea și cu reumatismele lor.

MARCEL: Exagerați, doamnă. Știți că țin foarte mult la dumneavoastră.

AMALIA: Dacă n-ar fi Anamaria la mijloc, ai avea chiar motive să mă urăști. La concursul pentru frescă am votat împotriva dumitale și asta nu se uită ușor.

MARCEL: Eu respect părerile, chiar cînd îmi sînt nefavorabile. E una dintre puținele mele calități.

(Între Solomia.)

ASPASIA: Uite c-a sosit coniacul. De la gheață... Solomio, adu și niște cuburi... Da-ntîi toarnă-i domnului Marcel... De o mie de ori te învîț și de o mie de ori uiți... Of, of... Cuburile și cafeaua...

(Solomia iese.)

AMALIA: Mamă, nu-i mai face observație în fața musafirilor, și mai ales a domnului Marcel... Cînd îl vede, roșește toată.

ASPASIA: Fată proastă, de la țară. Aduce vorba de dumneata de trei ori pe zi. Astea-s prînzurile ei. Intenționat am atenționat-o...

AMALIA: Și nu mai spune cuvîntul ăsta oribil, „atenționat-o”.

ASPASIA: Intenționat i-am spus...

AMALIA: Mă rog, cum vrei... *(Lui Marcel.)* Ce se mai aude prin oraș?

ASPASIA: Intenționat ai schimbat vorba. Așa-i c-ai observat și dumneata, domnule Marcel? Într-o bună zi, o să mă oprească și să mă deschid gura. Asta-i soarta bătrînilor. Va ajunge și ea aici. Dar ea nu va ști că, de la o anumită vîrstă, ai dreptul să spui prostii. Da, chiar ai prostii. Și, oricît te-ai ține în pas cu vremea, omul tot cu bătrînețea sfîrșește... Ei, să ciocnim. Puțin coniac nu poate face rău nici unui mort... Așa obișnuia să spună tovarășul Mihail... Ai aflat, poate, că statuia a luat-o s-o facă un sculptor de la București. Lungoci și mai nu știu cum...

MARCEL: Îl cunosc. Constantin Lungoci. Bucureștenii iau cele mai grase comenzi. Deh, sînt la bătaia peștelui.

ASPASIA: Da, ia o avere.

AMALIA: Cum scrie legea. E adevărat, însă, că sculptura e mai bine plătită. Cred că sînt și motive.

ASPASIA: Plătită, neplătită, bine că se face statuia. Cît m-am luptat! Memorii, audiențe, iar memorii... În primăvară, e gata...

MARCEL: În sănătatea dumneavoastră...

ASPASIA: Pentru fericirea voastră, a dumitale și a Anamariei... Tu nu ciocnești, Amalio?

AMALIA *(tresare)*: Iertați-mă... Eram cu gîndul în altă parte.

ASPASIA: Așa e ea, în prima zi de concediu. Cu capul tot la treburi.

AMALIA: Nu, nu la treburi... La mulți ani!

ASPASIA: Lasă, că bagajele le face Solomia. I-am dat indicații precise încă de ieri. Lucrurile cutare în valiza cutare, lucrurile cutare în cealaltă... La împachetat

mă pricep. Cînd îi trimiteam tovarăşului Mihuş pachete, ale mele erau cele mai mici şi, totuşi, cele mai pline. Cum faci, tovarăşo, de le umpli aşa bine, mă întrebau celelalte neveste. Uite-aşa, am eu secretul meu.

MARCEL : Dacăş fi fost sculptor, aş fi luptat să obţin eu lucrarea. Nu pentru bani, ci pentru memoria tovarăşului Mihuş.

ASPASIA : Şi bine-ai fi făcut. Lungoci asta, poate, nici n-a auzit de el pînă acum. Mi-a scris să-i trimit toate pozele pe care le am de la el şi să i-l şi descriu... (Telefonul.) Lasă, că răspund eu... Eşti în concediu... (Ridică receptorul.) Da, casa tovarăşiei vicepreşedintă... Mama tovarăşiei... Tovarăşa e în concediu şi momentan lipseşte... Sigur, o să-i transmit... Da, mîine... La Mangalia... Da, o să-i transmit felicitările... Da, şi fiicei... Cine? De la Uniunea judeţeană a cooperaţiei... Mulţumesc... (Inchide.) Oprişan, de la Uniunea judeţeană... Felicitări pentru examenul de stat şi carnetul de şofer al Anamariei...

AMALIA : M-ar fi mirat să nu mă sune Oprişan...

MARCEL (rîzînd) : Omul asta e la curent cu tot... El e primul care trimite felicitări de Anul nou, încă din noiembrie, el anunţă taţii că au un băiat, tot el a fost primul care m-a anunţat că am cîştigat concursul pentru frescă. Pe la cafenea se spune că, o dată, a felicitat pe cineva căruia i-a ouat găina.

AMALIA : N-a încheiat cu omagii?

ASPASIA : Ba da...

MARCEL : E incorigibil... Omagii ! (Rîde din nou.) Nu ştiu unde am citit că există undeva un om care dă telefoane oamenilor deprimaţi, pentru a le reda încrederea în ei. Oprişan asta ar fi ideal pentru aşa ceva. (Sonerie.) Poate că nu i-a fost de ajuns telefonul şi vine şi personal... Mic, atunci cînd cu concursul, mi-a trimis şi-o telegramă...

ASPASIA : Solomio, n-auzi soneria?

SOLOMIA (intră cu cafeaua) : Ba da, dar tocmai luam de pe foc cafeaua lui domnu' Marcel... (Se apropie ; o mişcare stîngace de faţă emoţionată şi o bună parte din cafea se varsă pe pantalonii lui Marcel.) Vai, domnu' Marcel !

MARCEL : Eu ar trebui să strig. M-ai ars.

ASPASIA : Toanta dracului !

SOLOMIA : Să iertaţi ! (Sonerie.) Aduc o cîrpă cu apă rece...

ASPASIA : Intîi deschide, toanto ! Cafeaua nu pătează... Dacă nu te uiţi pe unde calci... (Solomia iese.) Nu-ţi spuneam că e topită după dumneata ? Chiar te-a fript bine ?

MARCEL : Dacă de unde !... Iar puta', oricum, nu rămîne, fiindcă au chiar culoarea cafelei... Nu e prima dată cînd mi se întîmplă. Uneori îmi spun că i-am făcut anume pentru a suporta cafelele vărsate...

Scena 7

Aspasia, Amalia, Marcel, Solomia şi Ziarista

SOLOMIA : O caută pe domnişoara Anamaria...

AMALIA : Cine ?

SOLOMIA : N-am întrebat.

ASPASIA : Întreabă...

ZIARISTA : Eu...

AMALIA : Vreo colegă ?... După cum vedeţi, lipseşte... Intrati, totuşi... Ne-aţi găsit într-un moment în care s-a întîmplat un mic accident... Puţină cafea vărsată... Luaţi loc. Solomio, nu sta, fuga, o cîrpă ! (Solomia iese.) Tocmai cînd aţi sunat dumneavoastră. Sînteţi colege ?... Dar, luaţi loc o clipă, să vă trageţi sufletul... E foarte cald afară, nu-i aşa ? (Solomia s-a întors.) Şterge cu grijă, fată...

MARCEL : Lăsaţi, că mă descurc singur...

AMALIA : Serviţi cumva o cafea ?

ZIARISTA : N-aş vrea să vă deranjez.

AMALIA : Nu ne deranjaţi... Eu sînt în prima zi de concediu... Domnul pictor Marcel — deşi a avut acum un mic ghinion — e şi el într-un concediu, şi a venit să-şi ia la revedere. Mîine plecăm la mare... Solomio, mai fă o cafea... Şi, pînă vine cafeaua, luaţi un coniac... (Solomia toarnă şi iese.) La mulţi ani ! Cu cine avem plăcerea ?

ZIARISTA : Mariana Ionescu, ziaristă... La mulţi ani... Adică, nu chiar ziaristă. Trec în ultimul an şi-am fost repartizată pentru practică la ziarul judeţean...

AMALIA : Iar pe Anamaria o cunoaşteţi, probabil, de la ştrand sau...

ZIARISTA : N-o cunosc...

AMALIA : Vreţi s-o cunoaşteţi acum. Aţi aflat că a absolvit Facultatea de chimie şi vreţi să-i luaţi un interviu. Poate, primul din cariera dumneavoastră.

ZIARISTA : Da, primul...

AMALIA : Numai că trebuie să vă dezamăgesc. Pe cît o cunosc, vă va refuza... Şi domnul Marcel, logodnicul ei, poate s-o confirme. Ştiţi ce vă va spune ?

MARCEL : „Odată cu mine au absolvit încă 39 de studenţi”. (Rîde.)

AMALIA : Vedeţi ?

ZIARISTA : Nu e vorba de absolvire.

AMALIA : Atunci, de carnetul de conducere, luat fără emoţii şi, în acelaşi timp... De ce nu serviţi ? (Ciocnesc.) Mult succes, dar răspunsul va fi acelaşi... Însă, fiindcă tot v-aţi ostenit pînă aici, luaţi-i un inter-

viu domnului Marcel, care e autorul frescei în lucru de pe fațada Consiliului popular... Vă asigur că e un subiect interesant...

ZIARISTA : Știu. Mi l-a suflat o colegă... (*Destindere.*) Sintem două, în practică la ziar. Mîine, al ei va și apărea...

MARCEL : Deci, sînteți colegă cu domnișoara Doina.

ZIARISTA : Mai mult, prietene. Doar că ea e mai altfel, adică mai ziaristă... În două ore, a și găsit trei subiecte. Eu, în două zile... mai nimic.

AMALIA : Am înțeles : pană de inspirație...

MARCEL : Ei, o să găsiți și dumneavoastră.

ZIARISTA : Am găsit. Dar, precum se vede, n-am noroc.

AMALIA : Dacă, în general, așa ceva există.

ZIARISTA : Cum să nu existe ? Numai că, pe lingă el, mai trebuie și... insistență. Noi îi spunem altfel : tupeu. Cînd am sunat, îl aveam. Apoi, m-ați luat tare și...

AMALIA : Și ?

ZIARISTA : A zburat. Am venit pentru un interviu-bombă și...

AMALIA : Și ?

ZIARISTA : Și beau un coniac, mă ridic și plec... La mulți ani și concediu plăcut. Probabil, v-au mai deranjat și alții. Mai norocoși.

AMALIA : Nu înțeleg... Pe Anamaria, dacă pentru ea v-ați deranjat, n-o știm nici campioană de tenis, nici vedetă de cinema, nici...

ZIARISTA : Păi, tocmai ! E cu mult mai mult...

MARCEL : Nu vă cunoașteți fiica, tovarășă vice.

AMALIA : Iar dumneata, logodnica. Ceea ce e mai grav... Ia spune-ne, tovarășico, bomba...

ZIARISTA : Acum, e totuna... Azi-noapte, un biciclist a fost lovit de o mașină... (*Înmărmurire la femei.*) Da, lovit de o mașină. Ce-ați rămas așa ? Fapt divers.

MARCEL : Nu văd legătura...

ZIARISTA : Nici nu este. Și aici e toată frumusețea. Anamaria a dumneavoastră și a mea — dați-mi voie să-i spun așa, chit că n-oi fi eu prima care scrie despre ea — ei bine, Anamaria a donat, azi-dimineață, sînge pentru el. Anume pentru el, fără să-l cunoască. Nu e minunat ?

MARCEL : Ia te uită ! Ce ziceți de asta ?

ZIARISTA : Parcă mai e ceva de zis ? De scris, domnule ! Și, chiar nu știați nimic de gestul ei ?

AMALIA : Habar n-aveam.

ZIARISTA (*iși scoate carnetul*) : Și, dacă i-ați fi cunoscut intenția ? I-ați fi dat voie ?

AMALIA (*incurcată*) : Desigur... În asemenea cazuri...

ASPASIA : Dar ce, la spital nu era destul sînge ? Eu sînt bunica ei.

ZIARISTA : Deci, dumneavoastră, ca bunică, nu i-ați fi dat voie.

ASPASIA : Am spus doar că în regimul nostru spitalele sînt înzestrate cu tot ce le trebuie.

ZIARISTA : I-ați fi dat sau nu voie să doneze sînge ?

ASPASIA : Ascultă, tovarășico, am mai spus că eu sînt bunica ei.

ZIARISTA : Am înțeles.

ASPASIA : Pe mine mă cunoaște, în județ. Eu sînt soția tovarășului Mihuț. Uite-i tabloul.

ZIARISTA (*nu malițioasă*) : Ca să aveți o nepută, era normal să fiți căsătorită.

ASPASIA : Ba nu e normal ! Tovarășul Mihuț a fost un luptător pentru cauza poporului. Dacă n-ai auzit de el, e o notă proastă pentru dumneata.

AMALIA : Mamă...

ZIARISTA : E adevărat că n-am auzit. Iertați-mă.

ASPASIA : Tovarășul Mihuț a luptat și ca dumneata să poți face o facultate și să poți veni să mă întrebi pe mine dacă sînt sau nu de acord cu donarea de sînge. Află că i se face și statuie...

AMALIA : Mamă, te rog...

MARCEL : E o neînțelegere... Tovarășa Aspasia vrea doar să spună că donarea de sînge e — scrie pe toate gardurile — un gest profund uman. Dar, făcut așa, nitam-nisam, cum ziceți că l-a făcut Anamaria...

ASPASIA : Știu eu ce spun !

AMALIA : Și, ceea ce o irită e ignoranța dumneavoastră în ce-l privește pe tata... A ținut foarte mult la el.

ZIARISTA : Vă rog să mă iertați.

ASPASIA : Să te ierte cei cărora o să mă plîng de purtarea dumitale.

AMALIA : Știi bine, mamă, că nu e cazul... Tovarășa Mariana — parcă Mariana, da ? — e de cea mai bună credință... Să vă răspund eu în locul bunicii. Căci se știe că bunicile sînt mult mai mame. Nepoata sa a dat dovadă de o înaltă conștiință, donînd sînge unui necunoscut. Într-adevăr, subiect de reportaj. Dar trebuie să înțelegeți că e vorba de sîngele nepoatei... Hai, mamă, nu mai fi îmbufnată. Anamaria va veni și ne va povesti totul chiar ea... Cît despre tata, tovarășa Mariana e tină ră și va avea tot timpul să afle. Poate că ai să-i povestești chiar dumneata... (*A intrat Solomia.*) Uite c-a sosit și cafeaua... Sper că asta nu se mai versă...

ZIARISTA (*Aspasiei*) : Doamnă, vă rog să mă iertați...

ASPASIA : Eu nu sînt doamnă, ci tovarășa Aspasia.

ZIARISTA : Vă rog să mă iertați, tovarășă Aspasia.

ASPASIA : Te-am iertat, c-așa-s eu. Dar nu și pe cei care, la istoric, nu vă-nvață tot

ce trebuie... Dacă stai mai mult prin orașul nostru, să vii într-o zi la mine. Să-ți dau tăieturi din ziare, fotografii... Că și pe mine m-au întrebat ziariștii... Dar nu ee părere am despre donarea de sînge... Ci probleme !

AMALIA : Mamă, zău...

ASPASIA : Bine, bine...

MARCEL : Îmi place că tovarăsa Aspasia e mereu pe baricade. La mulți ani și multă sănătate și vigoare...

(*Aspasia bea.*)

AMALIA : Mamă, e al doilea pahar. Nici la Anul nou nu faci asemenea excese...

ASPASIA : Cu asta, al doilea, mi-au trecut nervii... (*Se ridică.*) Mă duc să văd cum merge împachetatul, să mai dau și eu o mîna de ajutor. (*Ziaristei.*) Odată o să-ți povestesc cum am ajuns să mă pricep la împachetat mai dihai ca poștașii. Află că statuia tovarășului Mihui costă peste două sute de mii de lei ! (*Iese.*)

Scena 8

Amalia, Marcel, Ziarista

MARCEL : Un om și jumătate ! Îmi imaginez cum o fi fost Mihai Mihui, dacă doamna Aspasia e așa...

AMALIA : După cîte-mi amintesc eu, tata era foarte blind. E drept că-l vedeam rar... Dar, vă rog, serviți. Dumneavoastră nu aveți tensiune. (*Umple paharele.*) În satul în care am predat, în primul an de învățămînt, nu se spunea „serviți”, ei „suferiți”. Cîte un comesean răspundea, foarte serios : „mulțumesc, am suferit acasă”... Cred că acasă n-ați suferit coniac din asta. Șapte stele...

MARCEL : Să-i urăm tinerei ziariste mult succes în meserie și cît mai puține conflicte cu eroii reportajelor sale. Se pare că mai există și din astea... Succes ! Și, iarăși, se pare că primul interviu nu i-a reușit.

ZIARISTA : Încă nu e totul pierdut. Anamaria...

AMALIA : Noi o cunoaștem foarte bine... Și-apoi, ea nici nu e persoana indicată... Nu știu dacă mă-nțelegeți... S-ar putea interpreta... Atîția oameni donează sînge. De ce ziarul local s-a oprit tocmai la fata vicepreședinte ? Nu zîmbiți. E o întrebare pe care cititorul de rînd — și doar pentru el scriem, nu ? — poate să și-o pună. Adică, fata vicei e mai cu moț ? Cînd va face un lucru deosebit, atunci, da, eu voi fi prima care mă voi mindri eu ea.

ZIARISTA : Dar ce-a făcut Anamaria e un lucru deosebit.

MARCEL : O să vi se pară curios, dar eu sînt de părerea tovarăsei vicepreședinte. Chiar dacă e vorba de logodnica mea. ...Astăzi, Anamaria, fiica știm noi cui, a făcut o mare... Dar, dacă, mîine, aceeași Anamaria, a aceleiași vicepreședinte, va lovi cu mașina un pieton sau un biciclist ? Părerea mea e că, în cazul unor asemenea persoane, discreția presei e cea mai indicată.

ZIARISTA : Ba deloc.

AMALIA : Subscriu la cele spuse de domnul Marcel... Ah, parcă am fi într-o ședință... De-abia ieri m-am despărțit de ședințe. Vă rog să suferiți... (*Ciocnesc.*) Așa — și nu altfel. Și să nu ne grăbim. Mai ales că, fără Anamaria, vindem blana ursului din pădure. Și, mai ales, să nu se grăbească cel care e la începutul unui drum lung... ziaristica. Sînteți din București ?

ZIARISTA : De pe lîngă.

AMALIA : De unde, anume ?

ZIARISTA : De la Suceava... (*Risete.*) Știu, o să mă-ntrebați de ce n-am cerut să fac practica la Suceava. Am cerut. Poate, dacă nu ceream... Dar nu-i rău nici aici. Cu condiția să ai puțin noroc.

AMALIA : Primul eșec nu e concludent. Județul nostru e doldora de subiecte. O industrie în dezvoltare, oameni harnici, folclor. Foarte multă vreme, folclorul a fost singurul cal de bătaie al presei. Cum venea vorba de noi, cum se trîntea o poză cu doi dansatori... (*Brusc.*) Succes !

ZIARISTA : Mulțumesc... E timpul să plec... În căutarea unui alt subiect. Dar, dacă nu v-ar deranja prea mult, aș vrea să revin spre amiază. Poate o găsesc pe Anamaria.

AMALIA : Ne face plăcere. Puteți lua masa cu noi. Știm ce-nseamnă un om singur într-un oraș necunoscut. Chiar dacă e ziarist...

ZIARISTA : Vă mulțumesc încă o dată.

MARCEL : O rugăminte, domnișoară... Vorbeați de interviul luat de colega dumneavoastră...

ZIARISTA : Da, apare mîine, în pagina culturală.

MARCEL : Am omis ceva... Mi-am luat un colaborator și nu i-am pomenit numele. Știți cît de susceptibili sînt artiștii. Mi-ați face un deosebit serviciu dacă l-ați nota și i-ați comunica prietenei, în eventualitatea că nu e prea tîrziu. Paul Delamara. Cam căutat, nu ? Noi ne-am obișnuit. Și cu numele, și cu el... Trece printr-o criză, l-am înțeles și vreau să-l ajut. (*Ziarista și-a notat.*) Vă mulțumesc și mi-ar face

mare plăcere să bem împreună o cafea, la întoarcerea Anamariei de la mare... La revedere.

AMALIA : Vă așteptăm la masă. Nici nu vă mai spun la revedere. (*Schimb de saluturi, totuși. Marcel o conduce, așabil.*)

Scena 9

Amalia, Marcel și Aspasia

AMALIA : Doamne, ce nebună !

MARCEL : Nu mi s-a părut. Dimpotrivă.

Chiar prea timidă.

AMALIA : Vorbeam de Anamaria. Auzi, să doneze sînge ! E îngrozitor...

ASPASIA (*a intrat. Fără răutate*) : Scirba aia mică a plecat ?

MARCEL : Da, dar se întoarce la masă.

ASPASIA : La masă ?

AMALIA : Am invitat-o eu, ca s-o cunoască pe Anamaria.

ASPASIA : Mă rog, faci cum crezi... Donatoarea nu s-a întors ? De geamantanul ei nu m-ating. Niciodată nu-i mulțumită cu ce-i pun în el... Anul trecut m-a bodegănit două săptămîni că i-am uitat păpușa aia de cîlți...

AMALIA : Mamă, lasă asta ! Îți dai seama că Anamaria a donat sînge ?

ASPASIA : Cum să nu-mi dau seama ? A făcut-o — și pace ! Parcă nu era ea destul de slabă.

AMALIA : Doamne, doamne, ce copil !

MARCEL : Nu vă mai frămîntați, Anamaria a fost întotdeauna o originală. O știm cu toții. Azi a donat sînge, tot așa cum poimîine, să zicem, se va apuca de esperiment. Ea nu poate fi niciodată motiv de îngrijorare.

AMALIA : Ba este. Părinții trebuie să știe întotdeauna ce fac copiii...

ASPASIA : Solomia mi-a arătat un bilețel pe care l-a găsit în camera ei. „Sînt la coafor, vă pup”. Deci, e și mincinoasă, nu numai donatoare... (*Lui Marcel.*) E bine să-ți cunoști dinainte viitoarea soție...

AMALIA : Dar, dacă zace, leșinată, pe un pat de spital ?

ASPASIA : Ei, și tu ! Ziaristei îi spunei că noi, bunicile, sîntem mai ceva ca mamele... Las-o pe Anamaria, că știe ea ce face.

AMALIA : Dar, de ce tocmai ea ?

ASPASIA : Știi și tu de ce... Și ar fi bine să afle și Marcel. Îl putem socoti ca făcînd parte din familie...

MARCEL : Ce să aflu ?

ASPASIA : Cu donarea de sînge.

MARCEL : Dar, am aflat...

ASPASIA : Nu asta... Că Anamaria n-a donat sînge chiar așa, de nebună...

AMALIA : Mamă, n-are nici un rost...

ASPASIA : Pe Marcel îl putem socoti ca pe un copil al nostru. Biciclistul acela...

MARCEL : Vreți să spuneți că știți că Anamaria...

ASPASIA : Nu știam. De sînge, nu știam. Spune tu, Amalia...

AMALIA : Ce să spun ? Mare lucru nu e de spus. Noi îl cunoaștem pe biciclistul acela.

MARCEL : Atunci, gestul Anamariei e cu atît mai frumos, fiindcă nu e un gest gratuit, o bravadă.

AMALIA : Da, nu e un gest gratuit... Să-mi mai torn un pahar. E bine să știi... Aseară am ieșit cu mașina. Am trecut pe la dumneata, voiam să te luăm cu noi la Pădureni.

MARCEL : Nu înțeleg legătura...

AMALIA : Nici nu există. Aseară, am fost la Pădureni. Am mîncat la bufetul „Stejarul”, iar la întoarcere, în mijlocul șoselei, am întîlnit un om accidentat. Biciclistul. Asta e tot. L-am suit în mașină și l-am adus la spital. Pe Anamaria, cred că povestea asta a zdruncinat-o. Altfel nu-mi explic gestul ei. Pe bancheta a rămas sînge. Omul pierduse mult.

ASPASIA : Dar asta nu e un motiv să ne pierdem capul, să ne vîităm și să ne stricăm concediul. Ce căuta, la ora aia, pe șosea ? Poate era beat, poate venea de la nuntă sau de la vreo femeie... Voi l-ați adus la spital, și e prea destul.

AMALIA : Ai văzut că n-a fost destul. Anamaria...

MARCEL : Gestul ei rămîne unic... Important e că, prin ea, omul acela trăiește. În rest, cum n-aveți nici o vină...

AMALIA : Ba da, avem... (*Pauză.*) Că sîntem vicepreședinți.

MARCEL : Mă faceți să rîd.

AMALIA : Dacă l-ar fi descoperit un fitecine, toate erau în regulă. S-ar fi făcut proces-verbal, se pornea în căutarea vinovatului și așa mai departe. Dar, așa... Nimeni n-a mișcat un deget, nimeni nu ne-a întrebat nimic. Șeful de post din Recea ne-a expediat repede : vă descurcați dumneavoastră la județ. Auzi, să mă descurc... Pe șeful Circulației îl caut de azi-dimineață... În jurul nostru e un zid de tăcere...

MARCEL : Poate, vi se pare, numai.

AMALIA : Nu înțeleg ce așteaptă. Să vorbească biciclistul, să se predea criminalul, să înnebunească eu ?

ASPASIA : Cred că asta ! Auzi, să înnebunească pentru un pirlit și pentru bicicleta lui blestemată ! În prima zi de concediu !

AMALIA : Lasă-mă, cu concediul...

ASPASIA : E un drept al nostru, garantat prin lege. Valizele sînt făcute.

MARCEL : Poate că... (*ezitare*) n-ar trebui să plecați, pînă nu se lămuresc lucrurile. (*Gest la Aspasia.*) E doar o părere...

ASPASIA : Mulțumim !

AMALIA : Vezi că și Marcel gîndește la fel ?

MARCEL : O simplă părere... Nu trebuie să vă supere... Pot să vă întreb ceva ? Cine conducea ?

AMALIA : Anamaria... Dar, asta nu are nici o importanță.

MARCEL : Intr-adevăr, n-are...

ASPASIA : Valizele sînt stivuite în bucătărie, pline-ochi. Termosurile așteaptă să fie umplute cu ness rece...

AMALIA : Iar ?

MARCEL : Puțină răbdare, tovarășă Aspasia. Lucrurile se vor limpezi repede.

AMALIA : Dar, cea care n-are răbdare nu e mama, ci eu ! Poate, acum, criminalul e departe. Ce ne mai așteaptă ? Să se întorcă ! Sau se gîndesc la cu totul altceva... Că noi am fost autorii accidentului...

ASPASIA : Amalia !

MARCEL : Glumiți.

AMALIA : Recunoaște că și dumneata la asta te gîndeai. Anamaria era la prima ei cursă. Întineric. Poate era obosită, poate și băuse un pahar de vin... Nu era obosită, nu băuse ! Nu noi sîntem vinovații ! Mașina nu are nici o zgîrietură. Am lăsat-o chiar în fața Miliției. Dar, recunoaște, Marcel, că gîndul dumitale mergea spre această ipoteză.

MARCEL : Iertați-mă, pot să fiu sincer ?

ASPASIA : Pînă acum n-ai fost ?

MARCEL : Vreau să spun : de o sinceritate brutală. Una care s-ar putea să vă ajute

AMALIA : Mai întreb !

MARCEL : Asta vreau întîi, să-ntreb. Anamaria conducea cu viteză mare ?

AMALIA : Nu știu. Cred că da, era tîrziu, ne grăbeam.

MARCEL : Nu cumva dumneavoastră adormiseți ?

ASPASIA : Nu.

AMALIA : Ba da. Ațipisem. M-am trezit doar cînd mașina a frînat brusc... Dar n-am simțit nici o izbitură.

MARCEL : Vedeți ?

ASPASIA : Ce să vedem ?

MARCEL : Poate că... *(Se oprește.)* Poate...

ASPASIA : Prea mulți de „poate”, în discuția asta. Spune-ți gîndul deschis, așa cum ne-ai promis...

MARCEL : Nu mi-e ușor, defel... Prea se leagă toate între ele... Nu-mi plac romanele polițiste, nu suport detectivii amatori și, totuși...

AMALIA : Vrei să spui că...

ASPASIA : Marcel, e logodnica dumitale...

MARCEL : Da, e logodnica mea.

AMALIA : Și, vrei să spui că...

MARCEL : Da, vreau să spun că... Nu aveți nici o vină. Dormeați... Nici Anamaria n-are. Era la prima ei cursă. Un biciclist beat, fără lumină...

AMALIA : Nu-i adevărat ! Anamaria e nevinovată ! Simt că e nevinovată !

MARCEL : Și remușcările ?

AMALIA : Ce remușcări ?

MARCEL : Nimeni nu donează sînge dintr-un capriciu... Chiar dacă e vorba de o capricioasă cum e Anamaria.

AMALIA : Minciună !

MARCEL : Încep să-mi regret sinceritatea. Dealtfel, nici nu susțin că așa fi spus un adevăr. Era o supoziție...

AMALIA : Eu dormeam...

ASPASIA : Nu dormeai !

MARCEL : Iertați-mă. N-am spus nimic... *(Își umple un pahar.)* Sînt momente — ce bine că nu prea multe — cînd simți nevoia să bei.

ASPASIA : Ia nu mai bea și ieși afară ! Adică, ce crezi dumneata, că noi ne sfătuim cu dumneata ca să ne acuzi ? Și, încă, pe cine să acuzi ? Propria logodnică ! Lasă frumușel jos păhărelul și vezi-ți de drum. Ne-om descurca noi, vorba milițianului... Chiar dacă Anamaria a călcat un biciclist beat, tot ne descurcăm. Și, mîine, tot plecăm în concediu. Amalia nu se pricepe decît în probleme de învățămînt și cultură. Eu nu mă pricep decît în probleme de viață. Asta e o problemă de viață, așa că o preiau eu...

MARCEL *(s-a ridicat)* : Mă iertați că v-am deranjat.

ASPASIA : Știi ceva ? Ia să nu pleci și să rămii să vezi cum le rezolv eu pe toate... A fost pe-aici și nevasta biciclistului. Ne-a cerut cincizeci de mii. Cincizeci n-avem. Îi dăm cît putem... De-acum, eu comand... Tovarășă vicepreședintă, pune mîna pe telefon... Problemă de viață. N-auzi ? Eu ți-am dat viață.

AMALIA : Mamă, lasă-mă...

ASPASIA : Bă nu te las deloc. Jos cu îndoielile, jos cu neliniștile, jos cu capitalismul ! *(Formează un număr de telefon.)* Cu tovarășul colonel de la Circulație... Poftim, vorbește, Amalia... Spune-i că mergem împreună pînă la el... Tovarășă vicepreședintă și văduva lui Mihai Mihuț.

AMALIA : Nu pot, mamă, nu...

ASPASIA : Alo... Tovarășul colonel ? Aici, mama tovarășei vicepreședintă. Dînsa v-a căutat toată dimineața... În legătură cu un accident petrecut azi-noapte. Poate, nu știți. Știți ? Foarte bine. Vrem să venim pînă la dumneavoastră... Cum, nu e nevoie ? De ce nu e nevoie ? Sînt văduva lui Mihai Mihuț și trebuie să mă primiți ! Azi ! Nu mîine, ci azi ! Nu vreți s-o primiți pe văduva tovarășului Mihuț ? *(Pauză.)* Auzi, că nu vrea să mă primească.

CORTINA

PARTEA a II-a

Scena 1

Aspasia, Amalia, Marcel, Solomia

AMALIA (*după ce soneria a țîrîit prclung*):
Sună cineva. Mi se pare că sună...

ASPASIA: Nu sîntem acasă... (*Solomia a intrat în fugă.*) Nu sîntem acasă! N-auzi, toanto!?

SOLOMIA: Aud că sună, tovarășa...

ASPASIA: Să sune! Tu s-auzi ce-ți spunem noi...

SOLOMIA: Bine, tovarășa... Mă gîndeam că, poate, e poștașul...

ASPASIA: Nu e nimeni. Vezi-ți de bucătărie... (*Soneria se aude tot mai insistent.*) Se simte miros de prăjit... Ce-ai lăsat pe mașină?

AMALIA: Totuși, sună cineva...

SOLOMIA: Așa e, tovarășa.

ASPASIA: Ieși, Solomio, nu mă enerva... (*Solomia iese, năucită.*) Pe zi ce trece, c tot mai toantă...

AMALIA: Totuși, sună.

ASPASIA: Nu sună.

MARCEL: Eu ar trebui să mă retrag.

AMALIA: Mă duc să deschid... Soneria asta mă înnebunește. (*Iese.*)

Scena 2

Aspasia, Marcel, Anamaria, Amalia

ANAMARIA (*intrînd, susținută de Amalia*):
Bună... Ați asurzit?

ASPASIA: N-aveai cheie?

ANAMARIA: Bună, Marcel... N-o găseam...

AMALIA: Nu vedeți că i-e rău?

ASPASIA: Un rău pe care l-a căutat... Donatoarea!

AMALIA: E palidă... Stai jos, Anamaria... Și lac de transpirație.

ANAMARIA: Din cauza căldurii... Nici o umbră... Apa e rece?

ASPASIA: Prea rece. Mai stai cîteva clipe... Ia mai bine o gură de coniac... Cîte tone de sînge ai dat?

ANAMARIA: Ați și aflat...

ASPASIA: Orașul e prea mic, iar noi, prea mari, ca să nu aflăm... Ia o gură de coniac... Cred că te-ai lecuit...

ANAMARIA: De ce?

ASPASIA: De donații... Înțeleg să donezi orice — tablouri, îmbrăcăminte... dar nu sînge...

AMALIA: Mamă...

ASPASIA: Așa e cum zic. Și, dacă n-o zic, mă sufoc.

ANAMARIA: Zi, bunico...

ASPASIA: Da... Da, asta e, să nu se mai repete...

MARCEL: Eu m-aș retrage... Am venit numai pentru...

ASPASIA: Numai pentru ca să-și ia rămas bun. Și-a luat... La revedere...

ANAMARIA: Mai rămîi, Marcel...

ASPASIA: Are treburi.

MARCEL: Da, am treburi...

ANAMARIA: Te rog să mai rămîi... E foarte frumos că ai venit... Uite, îți torn un coniac... Și mie... Dar eu nu mai plec...

ASPASIA: Unde nu mai pleci?

ANAMARIA: La mare.

ASPASIA: Că e după tine... Ce, ne jucăm de-a concediul?

AMALIA: Poate că Anamaria are dreptate. Poate că ar trebui să aminăm și noi.

ASPASIA: Ce dreptate? Ce aminare? Nu aminăm nimic! Sîntem nevinovați și ne vedem de treburile noastre, ca și cînd nu s-ar fi întîmplat nimic... Abia aminînd se nasc bănuiele... Ce-avem noi cu un biciclist beat, călcat de-o mașină? Nimic... După ultima statistică UNESCO, de accidente de circulație mor mai mulți oameni decît de inimă. Vă arăt scris negru pe alb. Cum să aminăm?

MARCEL: Da, am citit și eu.

ASPASIA: Dumneata, parcă voiai să pleci.

MARCEL: Adevărat.

ANAMARIA: Iar eu l-am reținut. Și-l mai rețin. Nu e logodnicul meu? Coniacul ăsta, parcă îmi intră direct în vine... Dar eu nu mai plec... În loc de sînge...

ASPASIA: Ba ai să pleci...

ANAMARIA: Ba nu, bunico...

AMALIA: Încetați odată! Încetați! (*Se ridică și iese.*)

Scena 3

Aspasia, Anamaria, Marcel

ASPASIA: Nervii... După un an de muncă la cataramă, te mai lasă și ei, că nu-s de fier... Și, dacă mai ai și-un copil ca Anamaria, atunci...

ANAMARIA : Ce-i, atunci ?
 ASPASIA : Nimic... Marcel — cred că ți-ai dat seama — e la curent cu toată istoria...
 MARCEL : Bunica e supărată pe mine...
 ASPASIA : Vorbește eu. Nu sînt supărată... Mi-a trecut. Ești logodnicul Anamariei și trebuie să te porți ca atare. Noi, mîne, plecăm și...
 ANAMARIA : Bunico...
 ASPASIA : Și dumneata vei fi acela care ne va ține la curent cu mersul treburilor, ne vei reprezenta chiar, dacă va fi nevoie... Amalia are nevoie de odihnă...
 MARCEL : Mă voi achita de sarcină cu deosebit interes.
 ASPASIA : Așa și trebuie. La greu, familiile sînt mai unite ca orieînd. Pentru dumneata e și un fel de examen.
 MARCEL : Mulțumesc...
 ASPASIA : Și noi... Anamaria, nu mai bea...
 ANAMARIA : Îmi face bine. Mă liniștește... Omul acela...
 ASPASIA : Care om ?
 ANAMARIA : Biciclistul... Dacă-ai aflat c-am donat singe, ai aflat, probabil, și cine e biciclistul...
 ASPASIA : Ai donat singe, e destul... Nu ne interesează cui.
 MARCEL : V-a făcut destule necazuri. Un biciclist, și-atît...
 ASPASIA : Și beat, pe deasupra.
 ANAMARIA : Nu era beat...
 ASPASIA : Nici asta nu ne interesează... Acum, poți bea puțină apă...
 ANAMARIA (*soarbe cîteva înghițituri*) : Chiar sînt palidă ?
 MARCEL : Îngrozitor...
 ANAMARIA : Nu credeam că-mi va fi atît de greu. El a mai prins culoare.
 MARCEL : Care el ? A, biciclistul.
 ANAMARIA : Da, biciclistul.
 ASPASIA : Asta-nseamnă că va scăpa. Să-i fie învățătură de minte.
 ANAMARIA : Se speră că va scăpa. E păgubos și la grupa sanguină.
 ASPASIA : E tînăr ?
 ANAMARIA : Adineaori, nu te interesa.
 ASPASIA : E și el un om, acolo...

Scena 4

Aspasia, Anamaria, Marcel și Amalia

AMALIA : Iertați-mă... Nu-mi mai pot stăpîni nervii. Mi-a trecut. Despre ce vorbeai ?
 ASPASIA : Despre Solomia. Ce toantă e ! Îi spuneam Anamariei că i-a vărsat cafeaua pe pantaloni...
 MARCEL : Chiar așa. Norocul e că au culoarea cafelei...

ANAMARIA : Foarte amuzant... N-ăș fi crezut niciodată că coniacul e atît de bun...
 AMALIA : Trebuie să mănînci ceva consistent. I-am și spus Solomiei să-ți facă niște grătar... L-ai văzut ?
 ANAMARIA : Pe cine ?
 AMALIA : Pe el, pe biciclist.
 ANAMARIA : Despre asta vorbeam adineaori.
 ASPASIA : Ba vorbeam despre Solomia !
 MARCEL : Vă asigur...
 AMALIA : Nu e nevoie. L-ai văzut ?
 ANAMARIA : Da... Poate scapă...
 AMALIA : E tînăr ?
 ANAMARIA : Aseară, nu te interesa...
 MARCEL : Anamaria, ești crudă...
 AMALIA : Mă interesează, așa cum mă interesează orice om. Și, nu mai bea !
 ANAMARIA : Tot orice om era și aseară...
 ASPASIA (*bănuitoare, către Marcel*) : S-au certat pe drum... Ia mai lasă, fetițo, paharul ăla...
 AMALIA : Am avut o slăbiciune. Cînd Anamaria a oprit, ziceam să nu coborîm, ca să nu fim amestecate... asta nu ți-am spus, Marcel... Ceva trecător. Deci, nu dormeam... Acum regret, deși oprirea și coborîrea din mașină ne-au pricinuit numai necazuri.
 ANAMARIA (*liniștită*) : M-a lovit. Nu m-a atins de cînd aveam zece ani, de cînd a plecat tata, iar acolo, în mijlocul șoselei, m-a palmuit.
 AMALIA : Credeam că ea e autoarea accidentului. Eram cuprinsă de panică, recunosc... La spital, i-am cerut iertare. Deși nu obișnuiesc să cer iertare...
 ASPASIA : Iar, cu biciclistul ăla...
 ANAMARIA : Nici acum nu ești sigură dacă eu sau altcineva e vinovatul...
 AMALIA : Recunosc...
 ANAMARIA : Dar ți-am dat cuvîntul de onoare !
 AMALIA : Și singele ? De ce ai donat singe ?
 ASPASIA : Pentru că nu trăim în pădure ! Pentru că Anamaria este o tovarășă conștientă și devotată, pentru că...
 ANAMARIA : Ți-a răspuns bunica.
 AMALIA : Singele ăsta se poate întoarce împotriva noastră...
 ANAMARIA : Numai un răuvoitor ar putea-o face. Și-apoi, omul acela merită sacrificiul meu...
 MARCEL : În definitiv, cine e biciclistul ăsta ? Că doar n-ai transportat la spital un cosmonaut sau o vedetă de cinema care se plimba incognito pe bicicletă.
 ANAMARIA : Pe-aproape. Tehnician veterinar.
 MARCEL (*zîmbind*) : Da, e totuși un om.
 ANAMARIA : Am spus : păgubos. În cîteva ceasuri, i-am aflat biografia. Părăsit de nevastă, trîntit cu serviciul de colo-colo, iar, colac peste pupăză, călcat de un Fiat 850.
 MARCEL : A voastră e Dacie.
 ANAMARIA (*strigă*) : Dar nu noi l-am călcat !

MARCEL : lartă-mă... Dar vorbeai cu o precizie... Pină și marca mașinii.

ANAMARIA : Am spus o marcă, la întâmplare... În mașină era și o femeie. Blondă. Blondă naturală, lucru destul de rar astăzi...

MARCEL : Ți-a spus biciclistul ?

ANAMARIA : El nu va putea vorbi încă multă vreme. Și-apoi, nici nu putea observa acest amănunt...

MARCEL : Atunci ?

ANAMARIA : Presupuneri. La întâmplare. Fiutul venea cu faza mare aprinsă...

MARCEL : Ce-o tot ții, cu Fiutul ?

ANAMARIA : Fiatul venea cu faza mare...

AMALIA : Anamaria, ce-i cu tine ? Ți-e rău ?

ANAMARIA : Puțin... Coniacul, cred... Sînt slăbită... Ea a intentat divorț... Motivul neoficial : mirosea a bălegar. Și oficial : își pierdea nopțile pe la ferme, îngrijind ovinele, porcinele, taurinele și cum le mai spune prin gazete...

AMALIA : Bea puțină apă.

ANAMARIA : O asemenea noapte era cea de ieri...

MARCEL : Anamaria, tu ai febră...

ANAMARIA : Poate. Se-ndrepta spre un bottez. Făta o scroafă.

AMALIA : Anamaria !

ANAMARIA : E foarte exact ce spun. (Strigă.) Făta o scroafă. Și, timpitului credea că dacă nu asistă la naștere se duce dracului șeptelului planificat. Și, noi dăm cu mașinile peste timpitii ăștia care muncesc pe brînci și cred că o neglijență sau o lenă a lor ar opri pămîntul în loc...

AMALIA : Anamaria, liniștește-te...

MARCEL : Bea puțină apă !...

ANAMARIA : Mai bine, coniac. Sînt liniștită.

AMALIA : Zici că l-ai văzut...

ANAMARIA : L-am văzut. Numai puțin coniac. Cît se poate vedea dintr-un om bine lovit de o mașină. Ochii, buzele, mîinile... Excelent coniac.

AMALIA : Îmi pare rău pentru ieșirea mea de azi-noapte...

ANAMARIA : Și mie, pentru cea de acum... Are „Medalia Muncii“. A fost propus și pentru „Ordinul Muncii“, dar, cu bafta lui... Poate, celălalt e un băftos...

AMALIA : Care, celălalt ? Anamaria, tu trebuie să te culci puțin...

ANAMARIA : Cel care l-a lovit. Poate are o casă frumoasă, nevastă, amantă. De meserie nu mai vorbim, că... cu ea l-a călcat...

ASPASIA : Bate cîmpii...

ANAMARIA : Celălalt e un tip tare. Fiatul lui...

MARCEL : Ce tot o ții, cu marca asta ? !

AMALIA : Aiurează...

ASPASIA : Ia înghite tu, fata buncii, pastila asta... Te-am tot ascultat, lucru care nu-mi stă în caracter...

ANAMARIA : Ești minunată, bunico...

ASPASIA : Te-am ascultat o jumătate de oră, acum ia asta și ascultă-mă tu pe mine,

cîinci minute, pînă adormi. Și nu mai fi supărată pe mama, pentru palma aceea... Ce n-aș da eu să mai trăiască mama și să-mi dea o palmă...

AMALIA : Mi-am cerut scuze.

ANAMARIA : Deși nu e în obiceiul dumitale.

ASPASIA : Ia înghite tu frumușel, cu multă apă, năsturelul ăsta. Mai ții minte ? Erai răcită și eu îți spuneam că pastila se cheamă Udriște Năsturel, mare cărturar, care pînă dimineața îți dă multă minte...

ANAMARIA : Da, pe-atunci era frumos. N-aveam mașină.

ASPASIA : Taică-tău zicea să nu te mai amețesc cu povești...

ANAMARIA : Și, dumneata îi răspundeai : da' cu ce ? Cu țuică ? Aveai răspuns — ca acum — la orice... Iar eu prindeam să strig : bețivul ! bețivul ! Îmi plăcea că se-nfură. Nu știam ce-nseamnă cuvîntul, dar îmi plăcea nemaipomenit, fiindcă vă plăcea și vouă cînd îi strigam... Tata trîntea ușa și... și mai multe nu-mi amintesc... Ba da, înmormîntarea... Curios, ce puțin rămîne dintr-un om. Cîteva cuvinte. Iar el a trăit ditamai viața... Uite-așa devii filozof : cu coniac, nu cu somnifere... Mă simt foarte bine. „Aflați despre mine că sînt sănătoasă, care sănătate...“ Așa le voi scrie prietenelor... Doar că, în vara asta, n-o să văd marea...

ASPASIA : Iar începi ? Ia năsturelul... Și uită-l pe biciclist.

MARCEL : Înțelegeți-o... Emoțiile, singele pierdut...

ANAMARIA : Singe a pierdut biciclistul, nu eu... Cît despre emoții, de o mie de ori mai mari le are criminalul.

MARCEL : Dar n-a murit nimeni, pentru ca să existe un criminal. Singură spunea că biciclistul va trăi.

ANAMARIA : Și adăugam : poate. Singele meu nu l-a înlocuit nici pe cel scurs în mașina noastră... Chiar nu-mi toarnă nimeni un coniac ?

ASPASIA : Chiar nimeni. Ia somniferul ăsta... Mîncîci și te culci. „Măi Udriște Năsturel, dă-i fetei cap cumîntel...“

ANAMARIA : Și, mai departe ?

ASPASIA : Și, mai departe ?

ANAMARIA : Mai erau niște versuri... „Măi Udriște Năsturaș, dă-i și un soț drăgălaș“... Dar mama ? Unde e mama ?

(Abia acum se observă absența ei.)

Scena 5

Aspasia, Marcel, Anamaria, apoi și Solomia

ASPASIA : Las-o. Știi că nu-i place cînd se vorbește de taică-tău...

ANAMARIA : Bunico, dumneata ştii mai bine decît mine cã s-au iubit. Cea cãreia nu-i place sã-i fie pomenit numele nu e mama...

ASPASIA : Fie şi cum spui tu. Dupã ce s-au despãrţit, maicã-ta a devenit cineva, iar el... Dumnezeu sã-l ierte... Ia nãsturaşul...

SOLOMIA (*intrã, cu o canã aburindã*) : Domnişoara Anamaria, v-am adus asta...

ASPASIA : Ce-i otrava aia ?

SOLOMIA : O fierturã... La noi în sat, se dădea la bolnavi.

ASPASIA : Dar Anamaria nu e bolnavã.

SOLOMIA : Şi la sãnãtoşi... Lãsaţi-o pe domnişoara sã sufere. Suferiţi, domnişoară...

ANAMARIA : Mulţumesc... (*Gustã*.) Dar, ăsta e ceai...

SOLOMIA : Fierturã de ierburi... Tata, fie iertat, folosea dupã Crãciun, dupã Anul nou şi dupã Paşti...

ASPASIA : Un beţiv, tatãl Solomie, ce nu s-a pomenit...

SOLOMIA : Aşa cum spuneati... A murit de sfinţul Ilie, ziua lui. Eu eram micã... Mi l-au adus cãlcat de un camion.

ASPASIA : Bine, bine, acum lasã-ne... Tovarãşa vice, unde-i ?

SOLOMIA : În bucãtãrie... Gãteşte ceva pentru domnişoara...

ASPASIA : Pãi da, ea gãteşte şi Solomia tãifãsuieşte cu noi. S-a-ntors lumea cu susu-n jos... Ia vezi-ţi tu de treaba ta şi trimite-o pe tovarãşa vice...

SOLOMIA : Sãrut mîna...

ASPASIA : Aşa. (*Solomia a ieşit*.) Cînd vine Marcel, ar sta toatã ziua în sufragerie...

ANAMARIA : Las-o, bunicã... E ca un copil...

Scena 6

Aspasia, Anamaria, Marcel şi Amalia

AMALIA (*intrã*) : Aveaţi nevoie de mine ?

ASPASIA : Nu. Dar e bine ca mîncarea s-o gãtească cine-i plătit pentru asta... (*Cãtre Anamaria*.) Ei, cum e otrava aia ?

ANAMARIA : Mînunaţ ! Tocmai ce-mi trebuia... Şi merge foarte bine cu coniac. Dã curaj ! Cãci am mare nevoie de curaj.

AMALIA : Curaj ?

ASPASIA : Nu mai bei nimic. Curaj, pentru ce ?

ANAMARIA : Pentru a vã face o comunicare. Mã rog, se poate şi pe uscat, vorba dumitale.

AMALIA : Ce comunicare ?

ANAMARIA : Scurtã. Ar trebui s-o fac în picioare, dar emoţiile, singele pierdut... (*Solemnã*.) Dragã mamã, dragã bunicã,

iubitul meu Marcel... Ei, ce vã uitaţi aşa la mine ? Încã n-am spus nimic. Urmează... Dar, chiar nu vreţi sã-mi turnaţi un pãhãrel ? Voi, poate, beţi aici, de dimineaţã... Totuşi, am absolvit o facultate, am luat un carnet de conducere, am salvat un om, am donat sînge... Despre mine, deja, se poate face un serial de televiziune... Am şi origine sãnãtoasă, sînt nepoata lui Mihuş, mama e vicepreşedintã a unui oraş, bunica activează în tot felul de comisii de înfãşat şi croşetat probleme, logodnicul meu lucrează o frescã unicã... Param-param, țãranii şi muncitorii, din victorii în victorii... Param-param...

MARCEL : Are umor...

AMALIA : Anamaria !

MARCEL : Lãsaţi-o, vã rog.

ANAMARIA : Am terminat. Introducerea. Acceptabilã, pentru o profesoarã de chimie, nu ? Şi pentru o tînãrã tipicã din ziua de azi, pe care caricaturile o aratã numai la bar, iar fotografiile, numai la rãzboiul de țesut.

MARCEL : Asta ține tot de introducere ?

ANAMARIA : Cred cã nu. Asta a fost o parantezã.

ASPASIA : Spune odatã ce ai de spus — dacã ai — şi, pe urmã, treci şi te odihneşte... Mai trebuie sã şi împachetãm, sã facem cumpãrãturi... Iar chestia cu param-param nu mi-a plăcut deloc.

ANAMARIA : Deci, tot nu renunţaţi la plecare...

ASPASIA : Am spus. Poftim, Anamaria, şi coniac... Încep sã înţeleg ce vrei sã ne comunic... Biciclistul... (*Ii toarnã*.) Hai, spune... A murit, nu-i așa ?

ANAMARIA : Nu, despre altceva e vorba... Tot în legãturã cu el. Am luat o hotãrire. Scurt : mã mãrit cu biciclistul. (*Ceialţi, între ris, nedumerire şi indignare*.) Aţi auzit foarte bine : mã mãrit cu el. Dacã, bineînţeles, va fi de acord sã mã ia.

AMALIA : Ai innebunit ?

ASPASIA : Anamaria dragã, du-te şi te odihneşte...

MARCEL : Vã spuneam eu cã are umor.

ANAMARIA : Ba n-am deloc ! Mã mãrit cu biciclistul.

ASPASIA : Anamaria dragã, tu ai donat sînge sau creier ?

AMALIA : Coniacul i-a fãcut rãu... Nu trebuia sã-i mai dai... Tu, Marcele, n-o asculta...

MARCEL : Ba da, şi chiar cu cea mai mare atenţie. Anamaria e plinã de poante. De-abia aștept sã i-o aud pe ultima. Dupã tensiunea accidentului, vrea sã ne descrețască frunţile.

ANAMARIA : Așteptare zadarnicã. Ce-am zis, rãmîne cum zic şi fãrã...

AMALIA : E de fãţã şi logodnicul tãu.

ANAMARIA : Fostul meu logodnic.

ASPASIA : Îți dai seama ce spui?! Tot orașul așteaptă nunta voastră. Nici în glumă să nu... Tu crezi că eu sint convinsă că Marcel e cel mai potrivit? Dar...

ANAMARIA : Este ultima oară când vă anunț că nu glumesc. Că, de azi-noapte, nu mai glumesc.

AMALIA : Cu logodna nici nu se poate glumi.

ANAMARIA : Întocmai. Ești liber, dragă Marcel. Cea care se va bucura va fi balerina, Atena. Te iubește, o știi... Sau, dacă nu o știi, ți-o spun eu.

MARCEL (se ridică) : Totul are o limită.

ANAMARIA : Exact. Cît despre opinia publică... Regret că a ratat o nuntă-model, cu cadouri din partea instituțiilor și a întreprinderilor, cu invitați verificați, cuvîntări și „Perinițe”. Mai sint mărimi în oraș, cu odrasle care ne pot înlocui cu succes la nunta proiectată și aprobată, pentru toamnă.

MARCEL : Îți dai seama ce spui? Aici e vorba de dragoste.

ANAMARIA : Eu mă refeream numai la partea organizatorică. Cealaltă...

MARCEL : Mă jignești!

ANAMARIA : Eu nu m-am simțit jignită niciodată, cînd mi se aduceau la cunoștință escapadele voastre. Am înțeles că e vorba de dragoste.

MARCEL : Calomnii!

ANAMARIA : Și calomnii. Dar „sîmburele rațional” exista. În ce mă privește, n-aș spune că mi-ai fost indiferent. Dar totul a fost atît de bine pus la punct de bunică, de Comitetul de cultură, de filiala Uniunii artiștilor plastici și de rectoratul Universității, încît am ajuns să trăiesc lîngă tine o ședință continuă. Sigur că da, eram o pereche ideală născătoare de copii-șefi, încă de la grădiniță... Cu Atena va fi altfel, mai omeneste... Poate, veți face și elevi corijenți.

AMALIA : Marcel, e adevărat cu... femeia aceea?

ANAMARIA : Nu-l mai întreba, mamă.

ASPASIA : Doamne, ce scandal!

ANAMARIA : Tocmai scandalul îl evităm. După nuntă, Marcel ar fi continuat să trăiască cu ea. Și, zău că i-aș fi spart capul! Mi-ar fi explicat că el, ca artist de geniu, are dreptul, pentru inspirație, așa și pe dincolo, dar eu tot i-aș fi spart capul. Propo de Atena : aseară, de ce n-ai rămas la „Stejarul”? Puteați sta chiar la masa noastră...

MARCEL : Cred că pierderea de sînge o face să bată cîmpii...

ANAMARIA : Nici o grijă... Ați intrat, ne-ați observat și ați zbughit-o. Cu o sută pe oră, ca să mai prindeți barul de zi din centru, care e deschis mai mult noaptea.

Dar, între timp, pe șosea ați întîlnit o viitoare cunoștință comună...

MARCEL : Îmi sînteți martore că delirează.

ANAMARIA : Fie și-așa. Sint prea slăbită ca să te mai contrazic. După bar, ai dus-o acasă pe Atena și ți-ai garat mașina... Atunci, a avut loc un mic accident...

MARCEL : Asta e adevărat.

ANAMARIA : Vezi? Azi-dimineață ai povestit, la „Crinul”, cum ți-ai izbit Fiatul de peretele garajului. Erai cam amețit, ziceai... Dar, la barul de zi cu orar de noapte nu băuseși decît un suc de roșii...

MARCEL : N-am fost la nici un bar de zi.

ANAMARIA : Ba da. Și azi-de-dimineață.

MARCEL : Azi-dimineață, da.

ANAMARIA : Și ai băut trei rachiuri mari. Azi-dimineață. 18 lei.

MARCEL (ride) : Ești nemaipomenită. Nu te-aș fi crezut atît de geloasă încît să mă urmărești pas cu pas...

ANAMARIA : Dar nici nu m-am mișcat din spital.

MARCEL (serios) : Atunci?

ANAMARIA : O cunoștință comună, pe care ai întîlnit-o pe șosea.

MARCEL : Ce cunoștință comună?

ANAMARIA : Un biciclist!

MARCEL : Nu cunosc nici un biciclist...

AMALIA (palidă) : Marcel, deci, tu...

MARCEL : Nu-nțeleg nimic, doamnă...

AMALIA : Eu înțeleg...

MARCEL : E o calomnie! Trebuie dovedit!

ANAMARIA : Nu mai e nevoie. În ciocnirea cu biciclistul, ți s-a desprins numărul din față. De aceea, șeful de post ne-a dat drumul atît de ușor... Numărul nostru era la locul lui. Dar, asta am aflat-o abia la spital...

AMALIA (plîngînd) : Anamaria, draga mea, deci, nu noi...

ASPASIA : Așa, domnule Marcel... Voi ai să-ți bagi logodnica la apă! Să-i arunci flori, cu praștia, peste gardul pușcării. Halal! (Pauză.)

MARCEL : Iertăți-mă... Dealtfel, ci nu i s-ar fi întîmplat nimic. E fata vicepreședintei, nepoata dumneavoastră.

AMALIA : Minciună! În fața legii, nu e fata nimănui. De ani de zile luptăm pentru asta. N-aș fi admis niciodată ca dreptatea să nu triumfe. Asta mă rodea mai mult decît accidentul în sine. Că am fost înconjurate cu o tăcere care să ne apere. N-aș fi intervenit niciodată...

MARCEL : Și tovarășa Aspasia?! Ea a și început intervențiile.

ANAMARIA : Bunică? Bunică, da. Dar pe ea n-o ia nimeni în seamă.

ASPASIA : Ce spui? Pe mine?!

ANAMARIA : Vai, bunică, ești așa de dulce, cu aerele tale de feudală a clasei muncitoare! (Soneria.) Sună. De ce nu strigi după Solomia? Oricare dintre noi poate deschide, dar, în castelul ăsta de patru camere, bucătărie, baie, trebuie respectat protocolul...

Scena 7

Toți, Solomia, apoi și Lucreția

SOLOMIA : A sunat.

ASPASIA : Noi am auzit. Tu n-ai auzit...

SOLOMIA : Deschid, tovarășa... (*Iese și se întoarce, urmată de Lucreția.*)

ASPASIA : Iar, dumneata...

LUCREȚIA : Da, doamnă... I-am promis tovarășei vicepreședintă că o deranjez pe la vremea prinzului.

AMALIA : Foarte bine. Faceți cunoștință. Pictorul Marcel Pop, fiica mea Anamaria, soția veterinarului Precup, parcă.

ANAMARIA : Așa mi te imaginez. (*Bucuroasă.*) Jur !

LUCREȚIA : Incintată !

ANAMARIA : Și eu ! Doamne, ce bine că ești cum te-am visat ! (*Nedumerire, la Lucreția.*) Nu te supăra, n-o spun cu răutate... Îmi placi, zău că da...

LUCREȚIA : N-am venit pentru complimente. Soțul meu...

ANAMARIA : Trăiește.

LUCREȚIA : Nu asta am vrut să spun.

ANAMARIA : Eram sigură ; dar, acum, asta e important...

LUCREȚIA : E vorba de o discuție dintre mine și tovarășa vice...

AMALIA : Pot să asiste și dumnealor... Știu toți, cu excepția fiicei mele, care a sosit adineori... (*Anamariei.*) Soția accidentatului mi-a pretins cincizeci de mii de lei...

LUCREȚIA : Doamnă...

ANAMARIA : Minunat ! Nici nu se putea altfel...

ASPASIA : Ai înnebunit ? Ce e minunat în a da cincizeci de mii de lei ?

ANAMARIA : În a-i cere, bunico ! Numai ea putea să-i ceară.

LUCREȚIA : M-am bazat pe discreția dumneavoastră, tovarășa vice... Dar, dacă așa stau lucrurile, prin tribunal vă voi pretinde o sumă mult mai mare... Sănătatea soțului meu, fracturile...

ANAMARIA : Te-ai gândit cum să repartizezi banii ăștia ? Cît crezi că face piciorul drept ? Dar o coastă, înmulțit cu trei, că trei sînt rupte... Dar umărul ? Trebuie să te fi gândit.

LUCREȚIA : Nu e momentul pentru glume deplasate !

ANAMARIA : Dar sîngele pierdut ? Nu, mamă, ăla să nu-l plătești în întregime.

LUCREȚIA : Vă bateți joc de un om pe care l-ați schilodit ?

AMALIA : Noi ? Vezi, doamnă, aici a fost eroarea dumitale... Noi l-am salvat pe soțul dumitale, nu l-am accidentat. Or, noi, pentru asta nu ți-am pretins nimic...

Adevăratul vinovat e deja cunoscut. Dacă ai fi trecut pe lângă Miliție, l-ai fi aflat și dumneata...

LUCREȚIA : Vorbiți serios ?

ANAMARIA : Cît se poate de serios... Colonelul Barbu te așteaptă de mult. S-a și mirat că nu te interesezi. L-am liniștit : sînteți despărțiți.

LUCREȚIA : Oficial, nu... Iertați-mă pentru deranj... Cu banii aceia, voiam să-l ajut și pe el și să-mi refac și eu viața. Nu i-am cerut din egoism... Și-apoi, eram sigură că mașina dumneavoastră l-a lovit...

AMALIA : Nu face nimic...

ANAMARIA : Bunico, să n-o lăsăm să plece ca de la o casă pustie. Dumneata, întotdeauna ai bani puși deoparte.. Te rog eu, dă-i cinci mii de lei, pentru divorț... O să ți-i înapoiez în rate...

ASPASIA : Eu am mai spus c-ai înnebunit.

ANAMARIA : Nu se poate să mă refuzi. Sînt nepoata portretului. Hai, te rog... fixezi dumneata mărimea ratelor... Știu că-i ai, puși într-un serin...

ASPASIA : I-am scos... Sînt aici... Stai, să număr cinci mii...

LUCREȚIA : Nu-i pot primi.

ANAMARIA : Ba poți. Așa cum mi te imaginez, poți... O să-ți refaci viața. Veterinarul e un tip plicticos, înuciat, doar meseria și-atît, miroase a grajd...

LUCREȚIA : Chiar așa...

ANAMARIA : Nu-ți spuneam ? Dumneata vrei un bărbat de lume, spiritual, poate, artist, în orice caz, bănos...

ASPASIA (*întinde banii, morocănoasă*) : Poftim...

LUCREȚIA : Vă mulțumesc foarte mult. Nu-i mai număr... Dar, nu mi-ați spus cine e vinovatul...

ANAMARIA : O să-ți spună cei de la Miliție. Te conduce domnul Marcel. Da, Marcel ?

MARCEL : Da... Vă mulțumesc... Și, iertați-mă. Pentru tot... Poftiți, doamnă...

(*Iese împreună cu Lucreția.*)

Scena 8

Aspasia, Amalia, Anamaria ; apoi, Solomia și Ziarista

SOLOMIA : Iar a venit domnișoara aceea...

AMALIA : Intrăți... Tovarășa ziaristă te căuta să-ți ia un interviu, pentru treaba cu sîngele... Ea e fata noastră, Anamaria.

ZIARISTA : Incintată...

ANAMARIA : Numai o secundă... Mamă, trebuie să-ți spun ceva foarte serios... Astăzi a fost prima zi în care nu te-am mai recunoscut...

AMALIA : Emoțiile. Anamaria...

ANAMARIA : Toată viața ta a fost numai emoții.

AMALIA : Dar nu de acest gen.

ANAMARIA : Ai, oare, tăria să suporti ce-o să-ți spun ? Sint sigură că o ai.

ASPASIA : Nu cumva să spui o măgărie. E și fata asta aici, care nici măcar n-a auzit de Mihai Mihuț.

ANAMARIA : Îngrozitor ! Cu atât mai mult pot să vorbesc și în fața ei. Mamă, ai oboșit.

AMALIA : Nu-mi spui o noutate. N-am închis un ochi toată noaptea.

ANAMARIA : Nu așa... Altfel... Nu te-ai gândit niciodată că ai putea să te pensionezi ?

AMALIA : Nu.

ANAMARIA : Nici chiar astăzi ? Acum ?

AMALIA : Nu.

ANAMARIA : Eu m-am gândit...

ASPASIA : Poftim, la ce se gîndește ca ! Așa-i cînd n-ai alte probleme.

ANAMARIA : Astăzi, ai semănat puțin cu bunica.

ASPASIA : Foarte bine ! Cu cine ai fi vrut să semene ?

AMALIA : O să mă gîndesc, Anamaria... Hai, mamă, să vedem de masă. Am invitat-o și pe tovarășa Mariana...

ANAMARIA : Foarte bine. Pînă aranjați masa, noi mai pălăvrăgim... Deci, te cheamă Mariana.

AMALIA : Foarte bine... (*Aspasiei.*) Deci, îmbătrînim...

ASPASIA : Dacă tu crezi ce zice noua generație, treaba ta... Eu nu îmbătrînesc decît cu sarcină...

Scena 9

Solomia, Anamaria, Ziarista

SOLOMIA (*a rămas în urmă, se întoarce*) : Domnișoară Anamaria, vreau să vă întreb ceva... Cu domnu' Marcel... După cîte am priceput eu, dumnealui e cel care...

ANAMARIA : Ai priceput bine...

SOLOMIA : Și, o să-l închidă ?

ANAMARIA : Nu știu, poate.

SOLOMIA : Vai, săracu' domnu' Marcel... (*Plînge ușor, neauzit, ca femeile de la țară.*) Ce om frumos a fost.

ANAMARIA : Ți-e milă de el, nu-i așa ? Și mie. A fost om frumos și, poate, o să mai fie... Și mai frumos e că l-ai iubit...

Nu. nu. nusupărată, l-ai iubit frumos, ca la tine în sat.

ASPASIA : Solomio ! Unde dracu' te-ai ascuns ?...

SOLOMIA : Mă strigă tovarășa... (*Iese în grabă.*)

ZIARISTA : S-a întîmplat ceva ?

ANAMARIA : Puțină viață. Cîți ani ai ?

ZIARISTA : 23.

ANAMARIA : Ca și mine. Ești logodită ?

ZIARISTA : Am fost.

ANAMARIA : Ca și mine. Stupid obicei, logodna, nu-i așa ? Ce părere ai ?

ZIARISTA : Ca și tine !

ANAMARIA : Avînd aceleași păreri, putem să luăm masa împreună.

ZIARISTA : Și interviul ?

ANAMARIA : Ce interviu ?

ZIARISTA : Cu sîngele.

ANAMARIA : Ce sînge ?

ZIARISTA : Cu sîngele donat.

ANAMARIA : Cine a donat sînge ?

ZIARISTA : Tu, uituco ! Unui biciclist accidentat.

ANAMARIA : Cbiar... (*Izbucnește în plîns.*) Doamne, cît l-am iubit ! Dacă ai ști cît l-am iubit !

ZIARISTA (*descumpănită*) : Pe cine ?

ANAMARIA : Nu contează. (*Plînge la pieptul Ziaristei.*) Important, Mariana, e că l-am iubit și abia azi am aflat că m-a înșelat... Să nu serii, Mariana, niciodată, despre dragoste. Auzi ? Niciodată ! Despre orice, numai despre dragoste să nu serii. Azi m-am recunoscut în biciclistul acela schilod. Și el a fost înșelat. Eu sint biciclistul, Mariana. (*Ies.*)

Scena 10

Aspasia și Solomia

ASPASIA (*intră, căutînd ceva*) : Solomio ! Doamne, după ce că e proastă, mai e și surdă... (*Intră Solomia.*) Nu mi-ai văzut costumul de baie ? Ieri l-am cumpărat... Sigur, cum să-l vezi tu ?

SOLOMIA : Nu l-am văzut, tovarășa...

ASPASIA : Nici cartea de rugăciuni ? Nici. sint sigură... Aici erau, și una și alta... Bine, du-te... Și, nu mai plînge... Poate, scapă... (*Solomia iese.*) Of, ce viață, ce viață !... (*Ingenunchează în fața tabloului lui Mihai Mihuț.*) Mihai, ai grijă de amărîții ăia... De Marcel și de biciclist... Că, pe biciclist nici nu știu cum îl cheamă... Tu trebuie să știi... Ai grijă de ei, în marea bunătate a ta...

C O R T I N A